

Entre la dignitat i l'oblit. Carta oberta a un militant del PSOE

written by Agustí Soler | 10 de setembre de 2018

Benvolgut militant del PSOE,

En primer lloc permet-me que iniciï aquesta carta amb aquest petit llistat:

Domingo Alonso – Toledo – diputat PSOE.

Assassinat 26 agost 1936

José Andrés y Manso – Salamanca – diputat PSOE Afusellat
29 juliol 1936

Manuel Antequera – Arahál – alcalde PSOE

Afusellat 23 juliol 1936

Eugenio Arbonés – La Corunya – diputat PSOE

Assassinat 14 set. 1936

Enrique Esbrí Fernández – Múrcia – regidor PSOE Afusellat
26 juliol 1936

Miguel Escobar – Olite – líder UGT
Navarra Assassinat 23 agost 1936

Antonio Garcia Quintana – Valladolid- diputat PSOE Afusellat
8 octubre 1937

Juan Gutierrez Prieto – Palos – diputat
PSOE Afusellat 11 agost 1936

Alexandre Jaume Rosselló –Mallorca – diputat PSOE Afusellat
24 febrer 1937

Sinforiano Madroñero – Badajoz – alcalde PSOE

Assassinat 20 agost 1936

Manuel de la Pinta Leal – Cadis – alcalde PSOE

Afusellat 30 set. 1936

Manuel Sánchez Badajoz – Còrdova – alcalde PSOE Afusellat 8

agost 1936

Al llibre *L'Holocaust espanyol* (Paul Preston) hi trobareu aquests dotze noms de militants del PSOE assassinats pels franquistes tot seguit de l'aixecament feixista que portà a la mal anomenada Guerra Civil.

N'hi ha centenars, milers de militants del PSOE que al llarg i ample de tot l'Estat espanyol van ser víctimes de la barbàrie feixista. Eren demòcrates, gent pacífica, gent compromesa amb uns valors i uns ideals que aquella República, tot i que trontollava, els oferia davant l'embat d'un caciquisme i d'un despotisme que maldaven per continuar amb segles d'opressió, de tirania i de misèria. També, tanmateix, amb segles d'opressió damunt de les nacions no castellanes sotmeses a la corona borbònica.

Avui, havent passat més de vuitanta anys de l'inici del terror franquista, observem amb autèntic estupor l'actitud displicent de molts dels responsables actuals d'un partit al qual li foren assassinats tants militants i simpatitzants, perseguits, torturats i empresonats pel franquisme. Uns responsables que a hores d'ara ja no sabem si són conscients que ells són, precisament, els descendents d'aquells que donaren llur vida –com els que apuntem a l'inici d'aquesta carta– per tal d'assolir una societat més lliure i més justa.

Contemplem amb perplexitat aquesta positura i ens preguntem com és possible que els actuals dirigents del PSOE puguin pactar (fent costat a l'article 155 aplicat a Catalunya, per exemple) amb aquells que formen part d'un partit que fou fundat per un ministre del criminal dictador Francisco Franco. Un pacte que comporta donar suport a una execrable campanya per tal d'anorrear el poble català provocant que des de tots els racons del planeta i des de tots els àmbits, surtin veus denunciant i condemnant aital actuació.

Ens preguntem si els responsables del PSOE en són mínimament

conscients. Ens preguntem si el president del partit, senyor Pedro Sánchez, és conscient que està emparant una actuació judicial sense parió, que va en contra de la mateixa llei i que ha estat denunciada per eminents experts i juristes de tot el món (també de l'Estat espanyol) per la manca de respecte als drets humans amb la increïble situació d'empresonament i d'exili que estan patint responsables polítics i de la societat civil pel sol fet d'haver cregut que estàvem en un estat de dret i que els drets del poble català podien defensar-se des d'una actitud pacífica i democràtica.

Li preguntem, doncs, finalment, al màxim representant del PSOE, si està al costat dels que fa vuitanta anys, militant al PSOE, van donar llur vida per la llibertat o bé està al costat dels que malden perquè una pesada llosa de silenci plani sobre els crims del dictador i els seus acòlits. Aquesta pregunta va dirigida també als dirigents i militants del partit que va fundar Pablo Iglesias; d'un partit que fou l'esperança de molts dels que esperaven espolsar-se del damunt i per sempre més les urpes del caciquisme i perquè l'explotació de l'home per l'home desaparegués per sempre.

També li preguntariem sobre què se n'ha fet d'aquella *Resolución sobre nacionalidades y regiones* aprovada l'any 1974 al congrés del PSOE a Suresnes on en el primer punt hi deia: "La definitiva solución del problema de las nacionalidades que integran el Estado español parte indefectiblemente del pleno reconocimiento del derecho de autodeterminación de las mismas que comporta la facultad de que cada nacionalidad pueda determinar libremente las relaciones que va a mantener con el resto de los pueblos que integran el Estado español". Què se n'ha fet d'aquesta "Resolución"?

Per acabar tan sols recordar-li, atès que vostè diu que sempre vol actuar dins la legalitat, que l'Estat espanyol va signar l'any 1977 els Pactes Internacionals de Drets Humans (també dits Pactes de Nova York) i que en el primer punt dels dos tractats hi consta ben clar i precís **El dret a la lliure**

determinació dels pobles. Li recordem, tanmateix, que aquests pactes són d'obligat compliment i li preguntem al mateix temps si, com a bon demòcrata, complirà amb la llei.

Per tot plegat, amb tot el respecte i fermesa al mateix temps, ens agradaria saber quina és la seva elecció: si la dignitat o bé l'oblit.

Ben atentament